

Arrest

nr. 258 253 van 15 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Italiaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 hebben ingediend, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minderjarige dochter van verzoekers diende op 29 september 2020 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie in de hoedanigheid van EU-beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 18 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekers werden hiervan op 19 maart 2021 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51 § 2 tweede «d van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 29 09 2020 werd ingediend door

Naam M.(...). L.(...)

Nationaliteit Italie

Geboortedatum (...)

Geboorteplaats (...)

identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd

De minderjarige betrokkene bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Op 29 09 2020 werd er voor de minderjarige betrokkene een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4 v a 2° we' '5 '2 i960) Er werden ter staving van die aanvraag volgende documenten voorgelegd een toestemming van de vader van het kind een bewijs van aansluiting d«j een Belgisch ziekenfonds en bewezen van de inkomsten van een garant (dagcontracten en loonfiches)

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering d e de ziektekosten in het Rijk volledig dekt aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art 40 §4 P lid 2° van de wet van 15 12 1980 en art 50 §2 4 van het KB van 08 '0 '981; Deze bestaansmiddelen moeten overeenkomstig art 40 §4 tweede lid van de wet van 15 12 1980 minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste) Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden kunnen in aanmerking genomen worden

Er wordt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aangetoond dat betrokkene aangesloten is bij een Belgische ziekteverzekering en dat zij ten laste te worden genomen door een garant dhr T.(...)S.(...) I.(...) RR (...); Als bewijs van de inkomsten van die garant werden er een 2 dagcontracten en 2 loonfiches voorgelegd Eerste en vooral dienen we op te merken dat er we van geen enkele maand het totale nettoloon hebben ontvangen het bewezen nettoloon van de garant ,s alvast niet voldoende om voor betrokkene te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk Ongeacht de persoonlijke uitgaven s het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin rekening houdend met de gezinslast (Betrokkene haar moeder en de garant), het strikte minimum Het bewezen nettoloon van de garant ligt onder dat bedrag Wanneer we deze tewerkstelling verder controleren via de databank van de RSZ dienen we eveneens vast te stellen dat de garant sinds 08 02 2021 niet meer aan het werk is De inkomsten die hij uit die tewerkstelling verwierf heeft hij bijgevolg heden mei meer ter beschikking Wat de huidige bestaansmiddelen van de garant en betrokkene zijn, blijkt nergens uit het dossier De voorwaarden tot het bekomen van het verblijfsrecht als houder van voldoende bestaansmiddelen bestaat er o a uit het bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en ook te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel Enig toekomstperspectief omtrent de bestaansmiddelen is dus wel degelijk aangewezen hetgeen hier met het gevat is gezien de garant niet meer aan het werk is en er verder nergens uit het dossier blijkt wat de huidige bestaansmiddelen zijn Bij gebrek aan bewijzen van de huidige bestaansmiddelen kan de aard. de regelmaat en het eventuele toereikende karakter van de hiervan niet worden vastgesteld Er kan bijgevolg niet worden besloten dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden toegestaan al beschikker van voldoende bestaansmiddelen

Deze beslissing Kan na het verstrijken van de beroepstermijn of of een eventueel beroep na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 40 en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

"1. Namens de minderjarige L.(...) (°(...)) werd, als Unieburger (gelet op haar Italiaanse nationaliteit) op 29 september 2020 een verklaring van inschrijving ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt: "Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: (...) 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Krachtens artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt een verblijfsrecht toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2006-2007, doe. nr. 51-2845/1).

Artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: "1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven: (...) b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt"

Artikel 8, §4 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt: "De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bedoelde bestaansmiddelen "moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting, dient te worden beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name op basis van bovenvermelde bepalingen, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2. In de motieven, zoals vermeld op de bestreden beslissing van 18 maart 2021, blijkt vooreerst dat wordt verwezen naar de heer T.(...) als "een garant":

Er wordt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken aangetoond dat betrokkene aangesloten is bij een Belgische ziekteverzekering en dat zij ten laste te worden genomen dooreen garant, dhr. T.(...) S.(...) I.(...) (RR (...)).

De "garant" maar de (feitelijke) vader uit van L.(...).

De verzoekende partij behoort tot een gezin met één minderjarig kind. De vader van het gezin is de heer Ivan T.(...), geboren te P.(...) (Servië) op 16 maart 1975, hebbende de nationaliteit van Servië. De moeder van het gezin is mevrouw D.(...), geboren op (...) te P.(...) (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Beide partners zijn gehuwd op (...). Beide ouders dragen de zorg voor L.(...), geboren op (...) te P.(...) (Servië). L.(...) heeft, naast de Servische nationaliteit, ook de Italiaanse nationaliteit omwille van haar (biologische) vader. Haar (biologische) vader is de heer L.(...) D.(...), geboren op (...), van Italiaanse nationaliteit. De heer T.(...) is niet de biologische vader, maar draagt wel de zorg voor L.(...).

Het volledige gezin is woonachtig te (...).

Vervolgens wordt verwezen naar de overgemaakte documenten door de verzoekende partij ter staving van hun gezinsinkomsten en de gegevens die werden gecontroleerd via de databank van de RSZ:

Als bewijs van de inkomsten van die garant werden er een 2 dagcontracten en 2 loonfiches voorgelegd. Eerste en vooral dienen we op te merken dat er we van geen enkele maand het totale nettoloon hebben

ontvangen. Het bewezen nettoloon van de garant is alvast niet voldoende om voor betrokkene te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin, rekening houdend met de gezinslast (betrokkene, haar moeder en de garant), het strikte minimum.

Het bewezen nettoloon van de garant ligt onder dat bedrag.

Wanneer we deze tewerkstelling verder controleren via de databank van de RSZ, dienen we eveneens vast te stellen dat de garant sinds 08.02.2021 niet meer aan het werk is. De inkomsten die hij uit die tewerkstelling verwierf, heeft hij bijgevolg heden niet meer ter beschikking. Wat de huidige bestaansmiddelen van de garant en betrokkene zijn, blijkt nergens uit het dossier.

3. Artikel 20 van het VWEU verleent iedereen die de nationaliteit van een lidstaat bezit de status van Unieburger wat volgens het Hof van Justitie betekent dat nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat EU-burgers 'het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van EU-burger ontleende rechten' verboden zijn (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, CPagina 34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Er kan worden vastgesteld dat, van het gezin, enkel de minderjarige L.(...) de nationaliteit bezit van een lidstaat van de Europese Unie: Italië.

De verzoekende partij behoort tot een gezin met één minderjarig kind. De vader van het gezin is de heer Ivan T.(...), geboren te P.(...) (Servië) op 16 maart 1975, hebbende de nationaliteit van Servië. De moeder van het gezin is mevrouw D.(...), geboren op 30 juni 1981 te P.(...) (Servië), hebbende de nationaliteit van Servië. Beide partners zijn gehuwd op 14 november 2019. Beide ouders dragen de zorg voor L.(...), geboren op (...) te P.(...) (Servië). L.(...) heeft, naast de Servische nationaliteit, ook de Italiaanse nationaliteit omwille van haar (biologische) vader. Haar (biologische) vader is de heer L.(...) D.(...), geboren op (...), van Italiaanse nationaliteit. De heer T.(...) is niet de biologische vader, maar draagt wel de zorg voor L.(...). De biologische vader is niet aanwezig in het leven van L.(...) en verblijft niet in België. Het volledige gezin is woonachtig te (...).

Door de (feitelijke) ouders - zowel door de heer I.(...) T.(...) als mevrouw D.(...) - werd een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Hun verblijfssituatie is derhalve afhankelijk van de verblijfssituatie van L.(...). Hieruit volgt dat, indien L.(...) geen duurzaam verblijfsrecht kan verwerven zoals dit in de bestreden beslissing het geval is, ook de ouders dit niet kunnen verkrijgen. Het staat nochtans vast dat de ouders instaan voor de zorg van L.(...). Zonder legaal verblijf kunnen zij evenwel geen inkomen verwerven en zullen zij genooddaakt worden om terug te keren naar Servië.

Dit verhindert dat de minderjarige het genot kan hebben van haar burgerschapsrechten.

De bestreden beslissing heeft derhalve als gevolg dat, door de weigering van het duurzaam verblijfsrecht voor L.(...), zij genooddaakt zal worden België en de Europese Unie te verlaten. Hierdoor wordt het effectieve genot ontzegd van de belangrijkste aan de status van de EU-burger ontleende rechten.

In de bestreden beslissing wordt bovendien geen rekening gehouden met deze consequenties van de bestreden beslissing. Er wordt geen toetsing uitgevoerd ten aanzien van artikel 20 VWEU.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 20 VWEU, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In navolging van het voorgaande, wordt door de verwerende partij geen rekening gehouden met de vaststelling dat de heer T.(...) de mogelijkheid werd ontzegd tot het verrichten van arbeid, waaruit blijkt dat hij - tegen zijn wil - niet meer in de mogelijkheid werd gesteld om arbeid te verrichten (waaruit de bestaansmiddelen blijken ten aanzien van de minderjarige).

De heer T.(...) diende op 17 oktober 2020 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (in functie van zijn stiefdochter, M.(...) L.(...), van Italiaanse nationaliteit). Hij werd op 17 oktober 2020 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Deze aanvraag resulteerde echter op 16 februari 2021 in een "Beslissing tot nietinoverwegingneming" (een bijlage 19quinquies) "in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Als motivering werd in deze beslissing gesteld als volgt:

De bloedverwantschapsband als ouder van een minderjarige burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Betrokkene legt volgende stukken voor:

- Geboorteakte nr 28 uitgereikt te P.(...) op 30 september 2020 met de volgende gegevens: M.(...) L.(...), geboren op (...) te P.(...), dochter van mevrouw M.(...) D.(...) ((...)) en de heer D.(...) L.(...) ((...)). De betrokkene zelf wordt niet op deze akte vermeld.

- Daarnaast wordt een huwelijksakte met nummer 1/2019 voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 14 november 2019 huwde met mevrouw M.(...) D.(...) ((...)).

Hoewel er aanverwantschap wordt aangetoond, wordt evenwel geen bloedverwantschap aangetoond die een procedure op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen rechtvaardigt.

Door de heer T.(...) werd een reeds een vordering tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat L.(...) niet ten laste is gevallen van de Belgische sociale zekerheid. Het gezin is in staat gebleken om in hun eigen bestaansmiddelen te voorzien. Hieruit volgt dat de veronderstelde vrees van de verwerende partij, namelijk dat de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in hun eigen bestaansmiddelen, niet gegrond voorkomt. Deze reden weegt derhalve niet op tegen het gevolg dat L.(...), als Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van EU-burger ontleende rechten.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 20 VWEU, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. In de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat de tewerkstelling van de heer T.(...) werd gecontroleerd door de verwerende partij aan de hand van de databank van de RSZ:

Wanneer we deze tewerkstelling verder controleren via de databank van de RSZ, dienen we eveneens vast te stellen dat de garant sinds 08.02.2021 niet meer aan het werk is. De inkomsten die hij uit die tewerkstelling verwierf, heeft hij bijgevolg heden niet meer ter beschikking. Wat de huidige bestaansmiddelen van de garant en betrokkene zijn, blijkt nergens uit het dossier.

Door de verwerende partij wordt slechts rekening gehouden met de vaststelling dat de "garant" geen officiële tewerkstelling meer zou hebben sinds 8 februari 2021. Met de veelvuldige tewerkstelling voorafgaandelijk deze datum - waaruit blijkt dat er een duidelijke wil is tot werken en waaruit blijkt dat effectief een inkomen werd verkregen - werd kennelijk geen rekening gehouden door de verwerende partij. De resultaten van de bevraging van de RSZ-databank (dewelke zich bevinden in het administratief dossier) dienen nochtans in zijn totaliteit te worden beoordeeld door de verwerende partij, hetgeen is nagelaten.

Bovendien wordt door de verwerende partij geen rekening gehouden met de vaststelling dat de heer T.(...) de mogelijkheid werd ontzegd tot het verrichten van arbeid, waaruit blijkt dat hij - tegen zijn wil - niet meer in de mogelijkheid werd gesteld om arbeid te verrichten.

De heer T.(...) diende op 17 oktober 2020 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (in functie van zijn stiefdochter, M.(...) L.(...), van Italiaanse nationaliteit). Hij werd op 17 oktober 2020 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Deze aanvraag resulteerde echter op 16 februari 2021 in een "Beslissing tot nietinoverwegingneming" (een bijlage 19quinquies) "in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Als motivering werd in deze beslissing gesteld als volgt:

De bloedverwantschapsband als ouder van een minderjarige burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

Betrokkene legt volgende stukken voor:

- Geboorteakte nr 28 uitgereikt te P.(...) op 30 september 2020 met de volgende gegevens: M.(...) L.(...), geboren op (...) te P.(...), dochter van mevrouw M.(...) D.(...) ((...)) en de heer D.(...) L.(...) ((...)). De betrokkene zelf wordt niet op deze akte vermeld.

- Daarnaast wordt een huwelijksakte met nummer 1/2019 voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 14 november 2019 huwde met mevrouw M.(...) D.(...) ((...)).

Hoewel er aanverwantschap wordt aangetoond, wordt evenwel geen bloedverwantschap aangetoond die een procedure op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen rechtvaardigt.

Door de heer T.(...) werd een reeds een vordering tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing.

Met deze gegevens werd, ondanks dat ze de verwerende partij bekend zijn of dienden te zijn, geen rekening gehouden door de verwerende partij. Nochtans is verweerder gehouden om rekening te houden met alle voorliggende gegevens.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 40 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel als de materiële motiveringsverplichting

6. Tot slot merkt de verzoekende partij op dat, indien zou worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, de verwerende partij op grond van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn familieleden moet nagaan welke bestaansmiddelen er nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid, zoals voorzien in artikel 42 Vreemdelingenwet.

Deze behoeftenanalyse werd niet uitgevoerd in de bestreden beslissing, waardoor deze bepaling werd geschonden."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing

strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.6. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 40 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

(...)

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.7. Blijkens het administratief dossier diende de minderjarige dochter van verzoekers op 29 september 2020 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in haar hoedanigheid van Europees onderdaan – houder van toereikende bestaansmiddelen. De minderjarige dochter van verzoekers legde een uittreksel uit haar Servische geboorteakte en een Italiaanse “*Carta d'Identita*” neer en werd verzocht binnen de 3 maanden “*ten laatste op 29/12/2020 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België, bewijzen bestaansmiddelen (ev. tenlasteneming en bestaansmiddelen van de derde)*”. Verzoekers legden vervolgens op 23 december 2020 een inschrijvingsfiche neer van een garant T. S. I. bij een uitzendkantoor (Accent Jobs), een verklaring van lidmaatschap van deze garant en de dochter van verzoekers bij CM, een loonstaat van 4 dagen tewerkstelling, een overeenkomst voor 7 uur uitzendarbeid van 30 november 2020, een overeenkomst voor 6 uur uitzendarbeid van 17 december 2020 en een volmacht vanwege tweede verzoeker.

Uit de gegevens van de Dolsis-applicatie die op 18 maart 2021 werden opgevraagd, blijkt tenslotte dat de garant sinds 8 februari 2021 niet meer bij een werkgever in dienst werd genomen.

2.8. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat de dochter van verzoekers niet voldeed aan de voorwaarde uit artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. In de beslissing wordt erop gewezen dat de dochter van verzoekers “*aangesloten is bij een Belgische ziekteverzekering en dat zij ten laste (...) (wordt) genomen door een garant dhr T.(...)S.(...) I.(...) RR (...)*. Als bewijs van de inkomsten

van die garant werden er een 2 dagcontracten en 2 loonfiches voorgelegd. Eerste en vooral dienen we op te merken dat er we van geen enkele maand het totale nettoloon hebben ontvangen. Het bewezen nettoloon van de garant is alvast niet voldoende om voor betrokkene te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Ongeacht de persoonlijke uitgaven is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan dit gezin rekening houdend met de gezinslast (Betrokkene haar moeder en de garant), net strikte minimum. Het bewezen nettoloon van de garant ligt onder dat bedrag. Wanneer we deze tewerkstelling verder controleren via de databank van de RSZ dienen we eveneens vast te stellen dat de garant sinds 08 02 2021 niet meer aan het werk is. De inkomsten die hij uit die tewerkstelling verwierf heeft hij bijgevolg heden mei meer ter beschikking. Wat de huidige bestaansmiddelen van de garant en betrokkene zijn, blijkt nergens uit het dossier. De voorwaarden tot het bekomen van het verblijfsrecht als houder van voldoende bestaansmiddelen bestaat er o.a. uit het bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en ook te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Enig toekomstperspectief omtrent de bestaansmiddelen is dus wel degelijk aangewezen. Hetgeen hier met het gevat is gezien de garant niet meer aan het werk is en er verder nergens uit het dossier blijkt wat de huidige bestaansmiddelen zijn. Bij gebrek aan bewijzen van de huidige bestaansmiddelen kan de aard, de regelmaat en het eventuele toereikende karakter van de hiervan niet worden vastgesteld. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan dan ook niet worden toegestaan al beschikking van voldoende bestaansmiddelen".

2.9. Verzoekers weerleggen de vaststelling niet dat hun dochter niet heeft aangetoond dat zij via haar garant over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden het verblijfsrecht van meer dan drie maanden kon weigeren.

2.10. In hun middel betogen verzoekers dat de garant de "feitelijke vader" zou zijn van hun dochter. De Raad merkt evenwel op dat op de neergelegde geboorteakte nergens de naam van de garant vermeldt en dat er geen gegevens over een eventuele adoptie of voogdij beschikbaar zijn om aan te tonen dat de garant biologische dan wel juridische banden zou hebben met de minderjarige Unieburger L. D. Dit wordt overigens bevestigd in de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 februari 2021 en wordt als dusdanig niet betwist in de verzoekschriften in de zaken met rolnummers RvV 258 237 en RvV 258 253). De bewering van verzoekers dat de garant de "feitelijke vader" of de "stiefvader" zou zijn van de dochter van verzoekers, doet bovendien geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het bewezen nettoloon van de garant in het verleden onder het bedrag van het leefloon ligt en er geen actuele bestaansmiddelen van deze garant worden aangetoond, waardoor het verblijfsrecht van de dochter van verzoekster als EU-beschikking over voldoende bestaansmiddelen niet kan worden erkend. De loutere affirmatie dat de garant zorg draagt voor L. D. betekent niet dat het verblijfsrecht van de dochter van verzoekers kan worden erkend zonder dat zij aan de wettelijke voorwaarden inzake bestaansmiddelen zou voldoen.

2.11. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 20 VWEU bepaalt het volgende:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

*a. het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
(...)"*

Hierbij halen verzoekers het arrest in de zaak *Ruiz Zambrano* van het Hof van Justitie (HvJ, 8 maart 2011, *Ruiz Zambrano*, nr. C-34/09) aan. De garant is echter niet de juridische vader van het kind en het kind heeft niet de nationaliteit van de lidstaat waar het verblijft, zodat deze rechtspraak niet zonder meer kan worden toegepast. Aangezien niet wordt aangetoond dat de dochter van verzoekers een verblijfsrecht geniet op basis van het Unierecht, dient geen toetsing aan artikel 20 van het VWEU te gebeuren en kan er evenmin sprake zijn van een afgeleid verblijfsrecht in hoofde van haar moeder en de garant.

Het burgerschap van de Unie houdt bepaalde rechten in, maar betekent niet dat een Unieburger van het recht op vrij verkeer kan genieten zonder aan bepaalde voorwaarden te voldoen, bijvoorbeeld inzake bestaansmiddelen en dat hij zonder meer een verblijfsrecht van meer dan drie maanden erkend kan zien.

Het feit dat de dochter van verzoekers nog niet ten laste gevallen is van de sociale bijstand betekent niet dat zij aan de voorwaarden inzake bestaansmiddelen voldoet. In de beslissing wordt nergens ontkend dat de garant in het verleden wel tewerkgesteld was, maar wordt gesteld dat er geen actuele inkomsten worden bewezen. Terloops wijst de Raad erop dat het verblijf en de mogelijkheid voor de garant om te werken niet het voorwerp uitmaken van onderhavige beslissing. In dat opzicht kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met de consequenties van de beslissing. De Raad stipt ook aan dat de beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat.

2.12. De behoeftenanalyse uit artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet waarvan verzoekers *in fine* van hun middel gewag maken, dringt zich enkel op indien *“de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°”* niet toereikend zijn, maar vindt geen toepassing wanneer werd vastgesteld dat geen actuele bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, werden bewezen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen dient *“rekening gehouden (te worden) met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”*, maar verzoekers leveren geen actuele informatie aan betreffende de bestaansmiddelen van de ‘garant’.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 20 van het VWEU, noch van de artikelen 40 en/of 42 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN